
Interview with Paraska Hotsaniuk, Maniava (IF_Man_09_01)

Paraska Federivna Hotsaniuk**Name:**

IF_Man_09_01**Code:**

1928**Born:**

Female**Gender:**

Ukrainian**Nationality:**

32:18**Length:**

2009 ,18 אוגוסט ,שלישי**Date:**

Transcription:

Місце: Манява

Дата: 18 серпня 2009 р.

Інтерв'юєр: Косьяненко Євгенія (КЄ)

ПФ - Гоцанюк Параска Федерівна, 1928 р.н., Манява.

00:01 - Знайомство з ПФ. Розповідає де і коли народилася.

ПФ: В вісім років я носила жидам ягоди. У нас у селі було певно п'ять зо шість жидів. А вже в Солотвині було дуже много жидів, мали такий город невеличкій, там було село жидів. Вони мали свої магазини, одні торгували, другі - худобу мали, коні торгували, зерном.

КЄ: Тут вони торгували?

ПФ: В Солотвині, а в цім селі жили, тримали магазини.

КЄ: То ви мені про Маняву розповідіть.

ПФ: Я про Маняву перше кажу, а потім за то

00:02 Якщо вони вже тримали худобу, то вони так: коні мали, продавали людям все задорожче. Бідний чоловік в нього прийде позичити, він зичив, узнав то так, якщо він не знає його: що ти маєш, чи ти маєш яку маху добину, вже чоловік каже, як в тебе порідок коло хати, чи мокро чи як. Бо ми, каже, прийдемо всі подивитись, то ще чоловік боїться сказати правду, той каже, що в мене коло хати сухо чесно, а той каже другий - у мене не сухо, в мене мокро. Чого? Бо, я, каже, тримаю коней, корови, всього. От цьому додуть, цьому зичать. А тому, що не має - не зичать. (нрзбр) Давали договір чи на рік, чи на два, хто як, якщо ти вже перед роком, той кінчається зараз рік,

00:03 він висилав, жид, чоловікові тому запряшенку, така була умова. Висилав запряшенку і на ту запряшенку він вже вказує скільки маєш принести. Одні люди приходили і плакали, що ж ти слав запряшенку дорогу, як ти знав, що рік ще не окінчився, а уже принесли. Ну і чує, що та запряшенка, то не страшно йому, бо він має, жиди тоді були сильно дуже багаті. Німці, навіть, такого не мали, як були євреї.

КЄ: Тут, у Маняві?

ПФ: Всюди, де вони були, а я за манявських ще говорю. А потом я тобі скажу за Солотвин. Та там много, там Франківськ, щось страшне. І жиди дорого з людей стягали. Але зичили вже, зичили.

00:04 КЄ: В котрому році це було?

ПФ: Та давно. Я мала, знаю, що перший раз я в вісім років несла ягоди.

КЄ: До війни?

ПФ: Так. До тих жидів, бо вони купували ті ягоди, червоні. (Розповідає, що євреї садили квіти, та якось дали їй, вони понині ростуть у неї) А як болить щось в жида або жидівки, або горе, то ж вони: «Ай-вай, ай-вай, мне плохо, ай-вай, ай-вай». Так у нас скажуть: «Йой», а у них ай-вай. Були в нас з Молдавії

00:05 до сих приїхали тоже жиди, якась рідня. То побив собі чоловік ногу до чогось, до воза, чи дочого, то кричів: «Вайо, вайо, ногу побив, вайо, вайо». Один другому каже: «Василь, зломалась нога»

КЄ: А скажіть, де вони жили у Маняві? В якій частині?

(Підказує звернутися до Хмельницького Феді, Марії, які живуть в Очереті)

00:06 Фишиль отец його називав. А син Миньї, ще були дві донечкі: Рая чи Рата, або Ріта, навіть, щось таке.

КЄ: Вони народились у Маняві?

ПФ: У Маняві. Молоді, а може і старі,

00:07 я вже не знаю. Другий жид називалася, недалеко дуже від нашої церкви, приїхати в село по тій стороні, називалася Гольдиха. А того, я вже не тімлю. Я до тої Гольдихи молоко носила, то продавали. Знаю, що були діти, не знаю як називали, вона знаю Гольдиха.

КЄ: А чим вони займалися? Фишиль та Гольдиха.

ПФ: Магазин.

КЄ: Тримали?

ПФ: Ну, а як же. Йосю. Жид той був, Йосю. Він жив в Маняві, а потім перевівся уже в Солотвин. Той дуже торгував кінями, зерном,

00:08 матеріалами (нрзбр) То той Йося був дуже сильний, жидівський богатир. Ще двоє

КЄ: Ну, может згадаєте. Скажіть, будь ласка, були якісь у Маняві такі єврейські будівлі, куди євреї ходили?

ПФ: То було у кожного.

КЄ: Ні, не хати я маю на увазі, а от, наприклад

ПФ: Сховище таке, чи як? Аби він мав собі там усе, то було все в кожного, німець забрав. Ой, вони відали, дитина дорога!

00:09 (запитує мене скільки я вже працюю) У Надвірні, там біля якихось лавок, їдучи з манявської сторонни, то були жиди зігнані. Ніяка нація так, то так їх були зголодили німці, як наші показують що у тим, на Східній Україні, що від сталінізма народ наш гив. (Далі розповідає що чула про голод)

00:10 Як їх позгоніли со всіх кутків. Ще у Солотвині скажу, я у Солотвині шукала старих людей аби сказали, що таке, жив Цайк. То їх туди зігнали, то там діточкі молоді були (нрзбр), там треба було йти через воду, там ми як несли щось продавати у Надвірну, купувати, продавати, то як з моста був щось кинув, бо ми йшли через міст, а вони коло водічки надбігали, бо люди йдуть, щось кинуть, як видів звідти німець (нрзбр)

00:11 Люди кидали, вони перевіряли сумки, коло моста того, а там жиди. Провіряли, люди мали лупину, цю стружку, то ото вже не відбирали, то кинуть стружку (нрзбр) Такий страшний був голод, то це на свої очі виділа.

КЄ: То який рік?

ПФ: Я рік негодна сказати.

КЄ: То це у війну було?

ПФ: У війну.

00:12 У Солотвині є ще жидівський онука. (нрзбр) хто на пошті робить, в неї є син жидівського Цайга. Жид той був Цайк, лишилася дитинка, виховала там сусідна українка, взіла на свою фамілію, а такого добра лишила там, що дитинка, вони мали їх родичі, може і (нрзбр) золото, таке лишили, ту дитинку лишили. Той ожинився на сусідній дівці, знаю, що сина одного має. То був він, називався Цайк той жид, він ожинився, я не знаю, та жив дуже добре

00:13 як ні при Україні, так при Росії. (нрзбр) ковбасу йшли покупати на Великдень, він стояв коло тої череді, то він каже: «(нрзбр) було щастя в тий ковбасі», він знає за горе те, коби ще люди що дали ковбасу, каби було щастя в ковбасі, пожити, не вмирати. Ну, він довго жив, то такий був жидок недалікій, малий. І у нього там (нрзбр) син, тоже він невеликий, такий багатий, що не дай Бог бороне.

КЄ: Про манявських ще хотіла запитати, скажіть, вони релігійні були люди чи ні?

00:14 ПФ: Вони йшли, якусь церкву мали тому Солотвині. Жиди манівськи два перейшли у Солотвин, як я не можу відгадати яка була їх назва.

КЄ: Ви кажите, у Солотвині була церква чи що, так?

ПФ: Знаю, мали.

КЄ: А як називалась та церква ви знаєте?

ПФ: Не знаю за того. Ще за німців, дуже (нрзбр) ще була молода, руські знов перебили німців, я вже мала 18 років. Така велика біда була.

00:15 Розповідає про те як руські прийшли, та ПФ ховалась у лісі, КГБ хотіли притягти їх до слідства. Каже, що коли їй було 18 років євреїв у Маняві, Солотвині, Надвірній вже не було.

00:17 КЄ: скажіть в Маняві був такий будинок де молились євреї?

ПФ: В Маняві не. Не скажу вам це, то може ті люди сказали. Може в Солотвині. На пошті, я

знаю та жінка вже з пошти пішла, може навіть і вмерла, що казали у ней переховувався той Цайк, маленький. Хтось може зі старих скаже, але жиди не били українців. А вже мадери, це Захід, то так нижчили.

00:18 - 00:19 Розповідає як мад`яри чинили розправу, вбивали дітей. Мали союз з німцями.

КЄ: Скажіть, а якісь свята були у євреїв? Свої якісь.

ПФ: Святкували. То тепер в них якось і дізнатись, йтуть що в новинах показують.

КЄ: Ні, а як раніше було? Що вони святкували?

ПФ: (нрзбр) Ксьондзи є в них, я не раз дивлюсь новини, вони мають свої ксьондзи

00:20 - 00:23 Засмутилась, що не може згадати як звали ще двох євреїв з Маняви. Каже, що не пам`ятає про релігію та свята євреїв. Продовжує розповідати про важки часи 30-х років. Також розповідає як бандеровці різали людей.

00:24 Знов повторює, що казала раніше: євреї позичали гроші, висилали запрошенки.

ПФ: (нрзбр) мав один дві дівочки, вони не дивилися щоб в своїм державі або селі, там де вони жили, в тій місцевості женили або віддавали. Кудась напишуть, таку афішу, тудато попадає до єврея, там читає собі, хоче на так уйти, то їде, бере. Приїде (нрзбр) аби не брати або не йти за нами. Не знати аж звідти йдуть, а она хоче, хто що має в своїй місцевості. То так всі (нрзбр) як наші, говорили, всьо їх розуміти. Говорили як і ми однаковими словами.

КЄ: Євреї?

ПФ: Так що їх було розуміти добре.

00:25 КЄ: А між собою як?

ПФ: А між собою так, що ми вже не розуміли, але вони навчились не з руських, або в німців або з якихось держав. Наші українські слова вони всі говорили. То ми один одних розуміли. А вони мали собі свої. Ті, що почули біду перетягалися у єврейську державу. Хто з них, так как на радіації, то що радіація вибухла, як назвать (намагається згадати) Черкаси, ні

КЄ: Черnobіль?

ПФ: Черnobіль. Хто знав, що зараз буде то тікали хто мав чим,

00:26 а хто не знав, то був наслід. Так оці жиди, котрі найбільш лишилися, що не змогли нічим тікати. То всі жиди були зігнани у Надвірну, там коло ріки була селезна така поляна (нрзбр) і на тій поляні так здихали, так гибли.

КЄ: Це коли Черnobіль?

ПФ: Не, але отак як у Черnobілі тікали, котрі мали жиди за що, то тікали, а котрі не були, чуєшь, їх зігнали в полон німці, і там ото гибло. А забирали їх, що вбивали, ну так хтось скаже ще, що так їх мленкували, так і наших тудавже, партизанів ловили. Мленкували так людей,

00:27 мленком такі мав хтось золото (нрзбр) на пальцях вже ніхто не тримав, а наші, якще би імали зуби золоті, то йшли як та решта (нрзбр)

КЄ: Скажіть, може ви бачили колись єврейській похорон ще до війни?

ПФ: Хоронили так, я знаю, певно що в трунах, бо я не була перед тим самим як їх ховають, так от перед ними, але знаю де їх кладбище, там шукати якщо потрібно, бо там. Плакали: «Ай-вай, ай-вай»,

00:28 то все було «ай-вай» (каже, що вже забула як кричать полякі)

КЄ: А тут є кладовище єврейське у Маняві?

ПФ: У нас нет.

КЄ: А де ховали манявських євреїв?

ПФ: Вони певно що в Солотвині, там (пояснює як туди пройти, та каже, що багато позвернених пам`ятників)

00:29 - 00:32 Знов згадує про Цайка та про його онука. Розповідає де навчалась та працювала.

English translation of transription:

Not yet.

Description:

Jewish Residents of Maniava and Solotvin.

The Holocaust.

Jewish Trade.

Interviewer: Evgenia Kosyanenko

[Stanislawow \(Ivano-Frankivsk\)](http://jgaliciabukovina.net/he/node/111767)Community:

<http://jgaliciabukovina.net/he/node/111767>Source URL: